

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

CASABLANCA

Een monoloog

1980
door

Peter Kremel

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2009
Nr.1775

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWEE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A3

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *CASABLANCA* op te voeren moet de naam van auteur *PETER KREMEL* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2009/220/026
ISBN 978-90-385-10705

© 2009 Toneelfonds J. Janssens/Peter Kremel
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

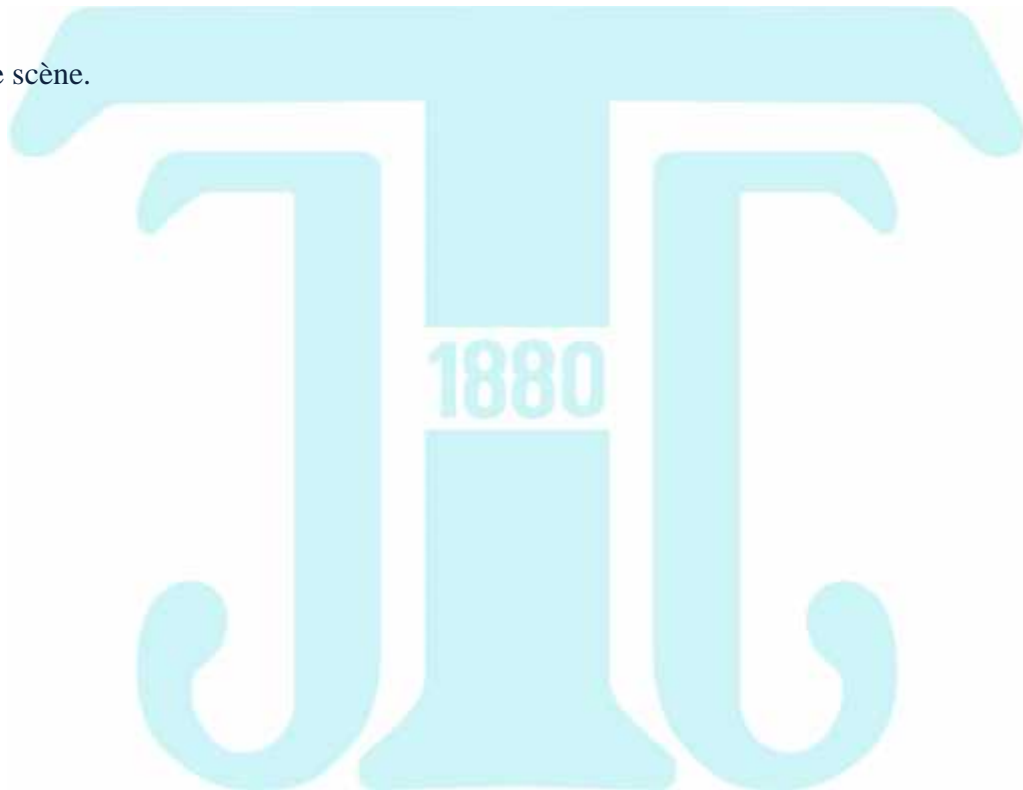
PERSONAGE

(1 heer)

HIJ :

DECOR

Een lege scène.

HIJ : ‘Casablanca!’ zegt een zwoele wat hese vrouwenstem achter mij. Gezeten op mijn barkruk in het café, draai ik mij verbolgen om om te kijken wie het verdomd waagt om mijn privégesprek met mijn vriend te sto.... Verder geraken mijn hersenen niet. Een diep uitgesneden decolleté met twee rijpe aanhangers, geprangd in een strak niets verbloemend satijnen stofje, elkaar hier ongeveer innig kussend, projecteren zich uitdagend op mijn uitpuilende oogbollen en verlammen mijn geest.

Aanhangers noem ik ze impulsief, zij hangen aan, en geloof mij deze hangen aan. Het zijn geen doorhangers, nee, welgevormde aanhangers, rijp, volrijp niet overrijp. Toeters noemde een vriend van mij ze ooit. Toeters! Als je erin knijpt krijg je geheid een aaah, ooh of slag in je gezicht!

Knijpen! Ik wil wel. Maar ik zit volledig geparalyseerd die twee wonderen der natuur te beloeren. Waarschijnlijk met mijn mond half open, saliverend zoals dat beest van Pavlov.

Saliveren, kwijlen, smossen ik voel het niet eens maar ik beseft dat het er is. Het er uit loopt, of is het maar een gevoel. Zo van de wereld dat je je lichaam geen enkele functionele order meer kan geven. De hersenen compleet in een coma gelegd. Wat zijn wij mannen toch een dom en simpel oerras. Dat ene moment ben je nog in een 21ste eeuws gesprek, het andere transformeer je in een aftandse primaat die zelfs geen ‘oe oe ‘meer kan produceren, niks kon ik nog. Laat staan toeters knijpen. Twee vrouwelijke aanhangers die eeuwen civilisatie in één klap terug naar de oertijd katapulteren. Instinctief loop ik terug op vier voeten.

Op vier voeten lopen! Nee, ik loop niet, ik zweef, met haast onzichtbare oogbewegingen van de ene aanhanger naar de andere. Wegdromend in het aloude cliché van het godverlaten eiland waar het uitgestrekte fijne zandstrand wordt gelikt door de deining van een diepblauwe zee. Met daarop mijn moderne witte motorjacht van zestien meter, met sanitair en eetgelegenheid aan

boord, een bamboebar met oude rum en heel veel ligplaatsen om te liggen, liggen en nog eens liggen. Mijn witte peperdure luxe jacht, de Titanic Too. Too, T-O-O geschreven, ik hou van uitdagingen. Mijn Titanic Too waarmee ik elke vrouw op mijn ligplaatsen kan krijgen om onder mij te liggen, liggen en nog eens liggen.

Die vrouw die mij nu uitdagend in slow motion vanuit de verte tegemoet deint. Met haar blote, blanke voeten, nippend aan de uitlopers van de zee terwijl ze een uitdagende lach van liefde op haar blinkend met Estee Lauder anti-rimpel zonnecrème licht ingesmeerde snoetje tovert. Zij, de vrouw van mijn dromen met haar twee heerlijke aanhangers geprangd in een te kleine bikiniknie die weinig aan de verbeelding over laat. Zij op weg naar mij: haar grote liefde.

Ik op weg naar haar, mijn uitvouw miss April. Ik, de adonis met ontblote gespierde torso, een David a la Michelangelo pur sang, strak in het vel, onbehaarde kas, gekweekt in de Passage Fitness kweekvijver, resultaat van maandenlang afbeulwerk. Een boom van een vent, kort afgezaagd, met driehoeksverhoudingsgewijze uitlopend karuur naar het enige kledingstuk dat mijn huid bedekt: een te strak zittende Speedo swimpants met de merknaam duidelijk vooraan verwerkt in letters van vijf centimeter groot. SPEEDO!

Speedo! De naam kon niet beter zijn gekozen. Het verbergt mijn aanhanger, de enige aanhanger die ik heb, mijn trots, mijn knots in de branding, mijn speedy in de Speedo. In slow motion spring ik haar als een loopse bergbok tegemoet. De te strakke Speedo speelt mij echter te veel parten om deftig loops te zijn. Mijn bewegingen zijn te fel, te ongecontroleerd. Speedo schiet steeds in mijn ree..., tussen mijn billen.

Ze zijn hier niet op voorzien, mijn billen. Ze protesteren door zich in mijn Speedo vast te bijten. Niet direct iets om vrolijk over te worden wanneer je het andere geslacht tracht te imponeren. Ik probeer Speedo tussen mijn billen uit te spuwen en mijn macho gedrag op te drijven. Ik neem bredere stappen.

Tevergeefs. Bij elke beweging knijpen mijn billen nog harder samen. Zij nadert!

Mijn muze komt dichterbij. Mijn priemende ogen deinen mee op het dansende ritme van haar sensuele body. Ik wil sneller, veel sneller bij haar zijn. Niet makkelijk in slow motion. Door mijn wild geraas veroorzaken mijn voeten een storm van slow opstuiwend fijn zand dat zich maar al te graag verbreedt met de Speedo tussen mijn billen. Zij knarsetanden, mijn billen, van de brandende pijn. De combine van zand, Speedo, zweet en kontharen, masseert bij elke beweging schurend mijn frêle huid. Het doet pijn, veel pijn. Ik troost mij, liefde doet altijd pijn, liefde moet pijn doen, voor de liefde moeten offers gebracht worden. Ik verbijt de marteling, concentreer mij op haar, mijn droom babe en haar twee grote boezemvriendinnen. Met daarop als afsluiter, als kers op de taart, nu nog verborgen achter het weinige stof dat hen omhelzen, haar twee roze tjoepkes.

Roze tjoepkes, gedrapeerd met Gods stiksels. Vrouwen waren het eerste bandwerk door God zelf uitgevonden. Rond de rib van Adam bouwde God de vrouw naar Zijn voorbeeld. Hij heeft hen rond die rib uit één stuk gegoten in Zijn vrouwenfabriek en hier, pal vooraan op hun aanhangers, met Zijn naaimachine dicht genaaid en voorzien van een tjoepke. Een ventieltje. Het woord 'naaien' komt van Hem, niet van de Hollanders! Rond het tjoepke zie je duidelijk Gods stiksels, die kleine puntjes. U, dames, toon mij uw boezem en ik zal u persoonlijk tonen waar God u heeft genaaid. Gène hoeft u niet te hebben. We zijn hier één grote familie. Steek uw hand op en ontbloot uw boezem. Ik kom af!Wel?.... Preuts Vlaanderen!.... We dwalen af.

God en de gestikte tjoepkes. Die sluitingen, al die moeite, waarom? Om ze terug te kunnen aflaten en recyclen mocht 't geen succes geworden zijn. Daarom!

Aflaten, dé katholieke blooper bij uitstek. Het zoveelste door de clerus

verkeerd begrepen Godsbegrip. ‘Gij zult uw aflaten verdienen’ schreeuwden ze eeuwen aan één stuk. God moet Zich in Zijn hemel zot hebben geërgerd. Welke vrouw wil verdomd haar eigen leegloop, haar eigen destructie, haar eigen recyclage verdienen? Hebben die geestelijken dan nog nooit Gods stiksel van dichtbij bekeken? Zij die zich dagelijks toeleggen op Zijn leer, ontkennen Zijn bandwerk, Zijn creativiteit. Shame on you! Hoe kan de clerus ooit van het celibaat af geraken? Welke soort vrouwen geeft hun liefde aan kortzichtige prekende nerds die erop uit zijn om hen vroeg of laat af te laten? Juist, de nonnen! Ik ben tegenstander van het celibaat. Ik laat mij graag tot zonde verleiden. Zeker door haar!

Haar haar, lang, blond, twee maal gewassen met zijdezachte Elsève Nutri-Gloss van L’Oréal, met parelproteïnen, dat voedt, verlevendigt, maakt glad. De glans van een spiegel, het gevoel van kasjmier. En dat voor slechts vijf euro veertig in de Delhaize. Glanzende blonde lokken die voor mijn ogen door de zachte zeebries worden losgekamd. Haar half geopende mond van waaruit een perfecte batterij ontbeugelde parelwitte tanden, gepoetst met aquafresh triple protection, mij door de weerkaatsing van het zonlicht van ver verblinden. Haar tong die sensueel haar lippen streelt. Ik denk stout : ‘welke lippen?’

Is het van genot? Van de dorst? Nee van de goesting. Zoals bij mij, door de ontluikende turbulenties in mijn Speedo, te kennen wordt gegeven. Haar erotiserende slow motion moves accentueren ten volle haar sierlijke contouren. Bij elke voettoets in het mulle strandzand plumpuddingeren haar twee joekels als liefvallige zussen, terwijl zij elkaar hier zo ongeveer regelmatig kletsend kussen.

Plumpuddingeren : volgens Van Dale: het in slow motion ritmisch en in cadans opeenvolgend, op-, neer- en zijwaarts sensueel bewegen van de vrouwelijke volle boezem in een te kleine bikini op een wit strand onder een tropische zon op het ritme van een Weense Wals (*lala van de wals An den Schönen Blauwen Donau van Strauss. Dansen en boezembewegingen nadoen. Naar links, rechts*